

Sygn. akt VIII **Pa 65/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka (spr.)
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2018r. w Gliwicach

sprawy z powództwa D. D. (D.)

przeciwko Politechnice (...) w G.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 grudnia 2017 r. **sygn. akt** VI P 1266/16

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że powództwo oddala;
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 330 zł (trzysta trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (spr.) (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

VIII Pa 65/18

UZASADNIENIE

Powódka D. D. domagała się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach w pozwanej uczelni Politechnice (...) w G. oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że powódka była zatrudniona na podstawie mianowania na stanowisku adiunkta w Katedrze (...) na Wydziale (...) Materiałowej i Metalurgii od dnia 1 września 2005 roku. Dnia 23 listopada 2016 roku pozwana złożyła powódce oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem 3 miesięcznego okresu

wypowiedzenia na podstawie art. 124 ust. 2 i art. 123 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym (jednolity tekst Dz.U. z 2012 roku, poz. 572 ze zm.). Pozwana wskazała, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy było otrzymanie przez powódkę dwóch kolejnych ocen negatywnych. Powódka podała, że nie kwestionuje faktu dwukrotnego otrzymania negatywnej oceny dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego. Powódka wskazała, że w okresach, za które otrzymała oceny negatywne, chorowała i często przebywała w szpitalu; natomiast od dnia 26 czerwca 2016 roku jest niezdolna do pracy. Powódka podała, że pozwana odmówiła jej udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Powódka zarzuciła pozwanej, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa. Pozwana nie rozpoznała odwołania powódki od drugiej oceny negatywnej; pozwana rozwiązała z powódką stosunek pracy w okresie niezdolności do pracy (art. 41 k.p.) oraz bez uprzedniej konsultacji związkowej (art. 38 k.p.). Powódka dodała, że zachowanie pozwanej ma charakter dyskryminujący (art. 18^{3a} § 1 k.p.), bowiem nadal zatrudnia pracownika naukowego, który został skazany za korupcję.

Powódka oznaczyła wartość przedmiotu sporu na kwotę 49 200 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym nałożyła na pozwaną obowiązek rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem naukowym w przypadku otrzymania przez niego dwóch kolejnych ocen negatywnych. Pozwana podała, że komisja rozpoznała odwołanie powódki o drugiej oceny negatywnej dnia 28 czerwca 2016 roku. Pozwana wskazała, że powódka nie spełniała ustawowych przesłanek do nabycia urlopu dla poratowania zdrowia. Pozwana podniosła, że powódka była pracownikiem, której stosunek pracy był oparty na mianowaniu. W związku z tym nie mają zastosowania przepisy zawarte w art. 38 k.p. i art. 41 k.p. Pozwana zaprzeczyła, aby swoim zachowaniem dyskryminowała powódkę, bowiem wskazany przez powódkę pracownik naukowy nie legitymuje się prawomocnych wyrokami skazującym.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w punkcie pierwszym przywrócił powódkę do pracy u pozwanej na poprzednich warunkach, w punkcie drugim orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że powódka była zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze (...), którą kieruje prof. T. W.. Stosunek pracy powódki był oparty na mianowaniu. Powódka była członkiem związku zawodowego.

Sąd I instancji ustalił, że praca nauczycieli akademickich podlegała okresowej ocenie zgodnie z postanowieniami ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz statutu pozwanej uczelni. (...) wydział ustalala wymaganą liczbę punktów do uzyskania okresowej oceny pozytywnej. Okresową oceną pracy powódki dokonywał kierownik katedry; natomiast odwołanie od oceny negatywnej mógł dokonać albo dziekan wydziału, albo powołana komisja.

Sąd I instancji ustalił, że kierownik katedry dokonał okresowej oceny pracy powódki dnia 15 czerwca 2015 roku. Powódka uzyskała ocenę negatywną, z uwagi na niedostateczny jakościowo dorobek naukowy. Powódka nie wniosła odwołania od tej oceny. Dnia 10 czerwca 2016 roku kierownik katedry ponownie dokonał oceny pracy powódki. Powódka uzyskała ocenę negatywną za dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny. Kierownik katedry wskazał, że podstawą oceny negatywnej był niedostateczny jakościowo dorobek naukowy. Powódka wniosła odwołanie od oceny negatywnej. Dziekan wydziału prof. J. Ł. przekazał odwołanie do rozpoznania do komisji, w skład której wchodził: przewodniczący prof. L. B., prof. J. C., prof. M. L..

Sąd I instancji ustalił, że komisja utrzymała negatywną ocenę wystawioną przez kierownika katedry; natomiast dziekan wydziału zatwierdził tę ocenę. Sąd I instancji ustalił, że prof. M. L. nie brała udziału w posiedzeniu komisji, a tylko zapoznała się z dokumentacją odwoławczą i przeprowadziła rozmowę z przewodniczącym komisji prof. L. B..

Sąd I instancji ustalił, że od dnia 27 czerwca 2016 roku powódka była niezdolna do pracy, nabywając prawo do zasiłku chorobowego, następnie do świadczenia rehabilitacyjnego. Pozwana odmówiła powódce udzielenia urlopu dla

poratowania zdrowia. Oświadczeniem woli z dnia 17 listopada 2016 roku pozwana rozwiązała z powódką stosunek pracy z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 28 lutego 2017 roku z powodu otrzymania przez powódkę dwóch kolejnych ocen negatywnych.

Sąd I instancji uznał, że roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji, odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego podniósł, że przy rozpoznaniu powództwa nauczyciela akademickiego o przywrócenie do pracy obowiązkiem sądu jest kontrola prawidłowości (rzetelności) negatywnej oceny mianowanego nauczyciela akademickiego; uczelnie wyższe nie są bowiem uprawnione do arbitralnych i niepodlegających ocenie sądu poczynań wobec własnych pracowników, pomimo korzystania z szerokiego zakresu autonomii (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 2016 r., w sprawie II PK 218/15, opublikowany w Legalis nr 1565018; z dnia 28 kwietnia 1997 r., w sprawie I PKN 116/97, opublikowany w OSNAPiUS z 1998 roku, Nr 5, poz. 148).

Sąd I instancji wskazał, że sam ustawodawca określił ścisły związek pomiędzy wynikami oceny okresowej a wypowiedzeniem stosunku pracy, stanowiąc w art. 124 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, że dwie kolejne negatywne oceny skutkują obligatoryjnym rozwiązaniem stosunku pracy. Prawidłowość (rzetelność) dokonania negatywnej oceny okresowej, determinuje zgodność z prawem samego aktu wypowiedzenia stosunku pracy, będącego jej konsekwencją.

Sąd I instancji podniósł, że pojęcie „kontrola prawidłowości (rzetelności)” obejmuje zarówno płaszczyznę merytoryczną (materialną) oceny okresowej, jak i płaszczyznę formalną (proceduralną) dokonania oceny. Pierwsza płaszczyzna sprowadza się do weryfikacji, czy ocena obejmuje wszystkie osiągnięcia nauczyciela akademickiego za dany okres, oraz czy poszczególnym osiągnięciom przyznano odpowiednią liczbę punktów. Druga płaszczyzna koncentruje się na zagadnieniach proceduralnych, w tym zwłaszcza, czy oceny dokonał uprawniony podmiot, czy objął nią prawidłowy okres, czy rozpoznano środki odwoławcze przysługujące ocenianemu, oraz w jaki sposób to uczyniono.

Sąd I instancji podniósł, że o ile druga ocena okresowa została prawidłowo dokonana przez kierownika katedry, o tyle postępowanie odwoławcze zostało przeprowadzone wadliwie. Komisja odwoławcza nie rozpoznała odwołania powódki w pełnym składzie na posiedzeniu, co spowodowało naruszenie istoty kolegialnego podejmowania decyzji. W ocenie Sądu I instancji istota kolegialnego podejmowania decyzji oznacza możliwość wymiany zdań, wypracowania wspólnego stanowiska przez członków komisji na posiedzeniu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w posiedzeniu komisji (w tym jej pracy) nie brała udziału prof. M. L.. W ocenie Sądu I instancji wyrażenie stanowiska przez prof. M. L. w izolacji od pozostałych członków, nie można uznać za udział w pracy komisji. Sąd I instancji dodał, że uzasadnienie decyzji komisji o treści: „komisja nie widzi podstaw do zmiany opinii kierownika jednostki. Jeżeli pracownik wykonywał obowiązki dydaktyczne i organizacyjne, to także powinien wywiązywać się z działalności naukowej” jest enigmatyczne.

Sąd I instancji podniósł, że do nauczycieli akademickich nie mają zastosowania art. 38 k.p. oraz art. 41 k.p. Sąd I instancji podzielił przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym regulacja ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym, dotycząca ustania stosunku pracy mianowanych nauczycieli akademickich jest zupełna (wyrok z dnia 27 lutego 2013 r., w sprawie akt II PK 171/12 oraz K. Żywolewska, [w:] „Ochrona nauczyciela mianowanego przed wypowiedzeniem – glosa”, MOPR z 2015 roku, Nr 9). W rezultacie, brak jest podstaw, by do wypowiedzania tej kategorii pracownikom stosunków pracy nawiązanych na podstawie mianowania, stosować przepisy kodeksowe, dotyczące ochrony trwałości stosunku pracy z art. 38 k.p. i 41 k.p.

Sąd I instancji podniósł, że odmowa przyznania powódce urlopu dla poratowania zdrowia nie wpływa na istotę sporu między stronami. Sąd I instancji dodał, że pozwana swoim zachowaniem nie dopuściła się dyskryminacji powódki.

Sąd I instancji uznał, że pozwana naruszyła przepisy o rozwiązywaniu stosunków pracy z pracownikiem naukowym w zakresie wadliwie przeprowadzonego postępowania odwoławczego od oceny negatywnej, i na mocy art. 45 k.p. w

związku z art. 136 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym orzekł o przywróceniu powódki do pracy na poprzednich warunkach.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd I orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.).

Apelację wniosła pozwana, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- a) art. 45 k.p. w związku z art. 136 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez uznanie, że wypowiedzenie powódce stosunku pracy było niezgodne z prawem,
- b) § 100 pkt 6 statutu pozwanej poprzez uznanie, że podmiotem uprawnionym do rozpatrzenia odwołania powódki od oceny negatywnej nie jest dziekan, a powołana przez niego wydziałowa komisja odwoławcza;

2. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, prowadzącej do wniosku, że komisja procedowała w sposób wadliwy, a prof. M. L. nie brała udziału w pracach komisji, a w konsekwencji – że nie doszło do rozpoznania przez komisję odwołania powódki od negatywnej oceny okresowej; a także poprzez pominięcie faktu, że ewentualne uchybienia w procedowaniu komisji odwoławczej nie mają wpływu na zajęte przez komisję stanowisko, skoro członkowie komisji jednomyślnie uznali odwołanie powódki za nieuzasadnione.

Na uzasadnienie podano, że sposób działania komisji odwoławczej nie został uregulowany ani w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym, ani w statucie pozwanej uczelni. Zwyczajowo komisja zbiera się na posiedzeniu, celem wypracowania stanowiska; natomiast członkowie komisji, którzy nie mogą uczestniczyć w posiedzeniu, przedstawiają swoje stanowisko przewodniczącemu komisji. Pozwana podniosła, że brak jest obowiązku zwoływania posiedzenia komisji, a członkowie komisji mogą uzgadniać stanowisko w trakcie rozmowy z przewodniczącym komisji. Komisja podejmuje decyzje albo jednomyślnie, albo zwykłą większością głosów. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że każdy z członków komisji mógł zapoznać się z dokumentacją odwoławczą powódki i wyrazić swoją opinię. Członkowie komisji jednomyślnie uznali, że brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania. Pozwana zwróciła uwagę, że rozpatrzenie odwołania powódki sprowadzało się do weryfikacji poprawności dokonanej punktacji przez kierownika katedry, i w związku z tym komisja nie miała tzw. luzu decyzyjnego. Zatem decyzja komisja nie mogła być inna, aniżeli ocena negatywna wystawiona przez kierownika katedry. Pozwana podała, że stanowisko Sądu I instancji, co do obowiązku uczestniczenia w posiedzeniu komisji wszystkich członków jest zbyt restrykcyjne i nie znajduje uzasadnienia. Pozwana dodała, że uzasadnienie komisji jest wystarczające, bowiem odwołanie sprowadzało się do weryfikacji oceny dokonanej przez kierownika katedry w systemie zero-jedynkowej. Ocena zarówno kierownika katedry, jak i komisji znajduje odzwierciedlenie w arkuszu oceny zawierającym stosowaną punktację i wynika wprost z ilości punktów przyznanych powódce w każdej kategorii (nauce, dydaktyce, organizacji).

Pozwana podała, że Sąd I instancji dokonał nieprawidłowej interpretacji § 100 pkt 6 statutu uczelni uznając, że to komisja rozpatruje odwołanie od negatywnej oceny okresowej, podczas gdy podmiotem do tego uprawnionym jest dziekan. W ocenie pozwanej komisja odwoławcza stanowi ciało doradcze dziekana. Ostateczną decyzję w zakresie odwołanie od negatywnej oceny podejmuje dziekan.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja pozwanej zasługuje na uwzględnienie.

Sąd II instancji rozpoznaje sprawę i orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z jego prekluzji – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 roku, w sprawie III CSK 128/05, opublikowany w L..

W pierwszej kolejności należy wskazać, że do stosunku pracy mianowanego nauczyciela akademickiego z mocy art. 5 k.p. oraz art. 136 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym (jednolity tekst Dz.U. z 2012 roku, poz. 572 ze zm.) mają zastosowanie art. 45 k.p. i art. 47 k.p. – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 roku, w sprawie II PK 196/09, opublikowany w OSNP z 2011 roku, nr 13-14, poz. 182.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Stosunek pracy powódki ustał na mocy art. 124 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym rektor rozwiązuje za wypowiedzeniem stosunek pracy z nauczycielem akademickim w przypadku otrzymania przez nauczyciela akademickiego dwóch kolejnych ocen negatywnych, o których mowa w art. 132.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy pozwana prawidłowo rozwiązała z powódką stosunek pracy, czy przyczyna wypowiedzenia w postaci uzyskania przez powódkę dwóch kolejnych ocen negatywnych była prawdziwa.

Prawidłowość (rzetelność) negatywnej oceny mianowanego nauczyciela akademickiego podlega kontroli sądu pracy rozpatrującego powództwo o przywrócenie do pracy. Zatem rolą Sądu I instancji było ustalenie, czy dwie kolejne okresowe oceny negatywne zostały prawidłowo wystawione.

Sąd I instancji nie przeprowadził wyczerpująco postępowania dowodowego. Rozstrzygnięcie sporu między stronami jest możliwe po dokładnym i starannym ustaleniu stanu faktycznego oraz prawnego.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze zarzuty pozwanej, uzupełnił postępowanie dowodowe i dopuścił dowód z zeznań świadków: prof. J. L., prof. T. W., prof. M. L., Prof. J. C., prof. L. B. na okoliczność zasad dokonywania oceny okresowej pracowników naukowych, w tym powódki oraz dopuścił dowód z arkusza oceny okresowej powódki z 2015 roku na okoliczność dokonania oceny okresowej powódki w 2015 roku. Sąd Okręgowy ujawnił źródła prawa pracy w postaci statutu pozwanej uczelni w zakresie okresowej oceny pracownika naukowego oraz zarządzenie rektora Nr 86/11/12 z dnia 25 lipca 2012 roku w sprawie okresowej oceny nauczycieli akademickich, uchwałę rady wydziału Nr (...) z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie zatwierdzenia wymaganej liczby punktów do uzyskania oceny pozytywnej w okresowej ocenie nauczycieli akademickich w 2015 roku.

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym wszyscy nauczyciele akademicy podlegają okresowej ocenie, w szczególności w zakresie należytego wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 111, oraz przestrzegania prawa autorskiego i praw pokrewnych, a także prawa własności przemysłowej. Natomiast art. 132 ust. 2 zdanie pierwsze i trzecie ustawy stanowi, że oceny dokonuje podmiot wskazany w statucie uczelni, nie rzadziej niż raz na dwa lata lub na wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, w której nauczyciel akademicki jest zatrudniony. Kryteria oceny oraz tryb jej dokonywania, z uwzględnieniem możliwości zasięgania opinii ekspertów spoza uczelni, określa statut.

Zgodnie z § 98 ust. 1 statutu wszyscy nauczyciele akademicy podlegają okresowej ocenie, w szczególności w zakresie należytego wykonywania obowiązków, o których mowa w ustawie. Natomiast § 98 ust. 2 statutu stanowi, że okresowa

ocena nauczycieli akademickich dokonywana jest co dwa lata, [...] lub na wniosek kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej lub kierownika innej jednostki, w której nauczyciel jest zatrudniony.

Zgodnie z § 100 ust. 1 statutu okresowa ocena nauczycieli akademickich zatrudnionych na stanowisku adiunkta posiadającego stopień doktora, [...] jest dokonywana przez kierownika wewnętrznej jednostki organizacyjnej wydziału i zawiera między innymi ocenę przydatności ocenianego nauczyciela akademickiego do realizacji celów jednostki, uwzględniając zakres jego obowiązków. Natomiast § 100 ust. 2 stanowi, że podstawą oceny, o której mowa w § 98 ust. 1, adiunkta są przedstawione przez ocenianego w formie pisemnej informacje dotyczące: 1) dorobku naukowego, 2) dorobku dydaktycznego, 3) udziału w pracach organizacyjnych, 4) stopnia zaawansowania rozprawy habilitacyjnej, 5) stażu przemysłowego i stażu naukowego poza uczelnią.

Zgodnie z § 100 ust. 5 statutu wynik oceny w formie pisemnej przedstawiany jest ocenianemu i dziekanowi wraz z uzasadnieniem. Natomiast § 100 ust. 6 statutu stanowi, że od wyników oceny przysługuje ocenianemu prawo odwołania się do dziekana; dziekan może powołać komisję do rozpatrzenia odwołania.

Na podstawie art. 66 ust. 2 w związku z art. 132 ustawy rektor pozwanej uczelni wydał zarządzenie (...) z dnia 25 lipca 2012 roku w sprawie okresowej oceny nauczycieli akademickich. Zgodnie z postanowieniem zarządzenia okresowa ocena nauczycieli akademickich jest obligatoryjna i ma charakter parametryczny. W terminie ustalonym przez rektora, nauczyciele akademicy składają arkusz oceny okresowej nauczyciela akademickiego stanowiący załącznik Nr 1 do zarządzenia wraz z wydrukiem z bazy Dorobek, potwierdzającym informacje o dorobku publikacyjnym. Poszczególnym parametrom oceny przypisana jest odpowiednia waga punktowa. (...) podstawowej jednostki lub kierownik jednostki międzywydziałowej ustala wymaganą liczbę punktów do uzyskania oceny pozytywnej. Na podstawie zgromadzonej w/w dokumentacji oceniający (komisja lub kierownik) przyznaje ocenianemu ocenę pozytywną lub negatywną wraz z uzasadnieniem, na formularzu stanowiącym załącznik Nr 2 do zarządzenia.

(...) Wydziału (...) Materiałowej i Metalurgii podjęła uchwałę (...) z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie zatwierdzenia wymaganej liczby punktów do uzyskania oceny pozytywnej w okresowej ocenie nauczycieli akademickich w 2015 roku. Zgodnie z uchwałą pracownicy zatrudnieni na stanowisku adiunkta powinni uzyskać minimum 25 punktów na rok, celem uzyskania oceny pozytywnej.

W czerwcu 2013 roku powódka podlegała okresowej ocenie za lata 2011-2012. Kierownik katedry wystawił powódce ocenę pozytywną w zakresie dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego.

W czerwcu 2015 roku powódka podlegała okresowej ocenie za lata 2013-2014. W tym okresie powódka nie korzystała ze zwolnień lekarskich. Celem dokonania oceny, powódka wypełniła arkusz oceny okresowej nauczyciela akademickiego w zakresie: działalności naukowej, działalności dydaktycznej, działalności organizacyjnej. Kierownik katedry dokonał korekty punktacji sporządzonej przez powódkę. Powódka uzyskała łączną liczbę 25 punktów za dwa lata, zamiast co najmniej 50 punktów. Kierownik katedry wystawił powódce ocenę negatywną, a w uzasadnieniu wskazał na niedostateczny jakościowo dorobek naukowy.

Pracownik naukowy, który uzyskał ocenę negatywną podlegał kolejnej ocenie okresowej po upływie roku od otrzymania poprzedniej oceny.

W 2016 roku obowiązywało zarządzenie rektora (...) z dnia 12 stycznia 2016 roku w sprawie okresowej oceny nauczycieli akademickich, które w taki sam sposób regulowało procedurę ocenia nauczycieli akademickich, co zarządzenie rektora (...) z dnia 25 lipca 2012 roku (wyżej opisane).

W czerwcu 2016 roku kierownik katedry dokonał okresowej oceny pracy powódki za 2015 rok. W 2015 roku powódka wykonywała swoje obowiązki dydaktyczne i była niezdolna do pracy przez 17 dni. W 2015 roku powódka nie legitymowała się publikacjami z dorobku naukowego. Powódka złożyła kierownikowi katedry arkusz oceny okresowej nauczyciela akademickiego, jednakże bez podania punktacji w zakresie: działalności naukowej, działalności dydaktycznej, działalności organizacyjnej. Kierownik katedry negatywnie ocenił powódkę w zakresie: działalności

naukowej, działalności dydaktycznej, działalności organizacyjnej. Kierownik katedry podał, że podstawą oceny negatywnej był niedostateczny jakościowo dorobek naukowy.

Powódka wniosła odwołanie od oceny negatywnej wystawionej przez kierownika katedry. Dziekan wydziału prof. J. Ł. przekazał odwołanie do rozpoznania do komisji, w skład której wchodził: przewodniczący prof. L. B., prof. J. C., prof. M. L.. Dziekan wyznaczył termin posiedzenia komisji i powiadomił członków komisji o terminie posiedzenia. Prof. M. L. usprawiedliwiła swoją nieobecność na posiedzeniu. Prof. M. L. zapoznała się z dokumentacją odwoławczą powódki i w rozmowie z prof. L. B. podała, że ocena kierownika katedry jest prawidłowa. Na posiedzeniu komisji obecni byli prof. L. B. i prof. J. C., którzy także uznali, że ocena kierownika katedry jest prawidłowa. Członkowie komisji nie mogli uznać odwołania powódki za zasadne, bowiem powódka nie dokonała punktacji swojej pracy w zakresie działalności naukowej, działalności dydaktycznej i działalności organizacyjnej. W związku z tym powódka uzyskała 0 punktów. Komisja wystawiła powódce ocenę negatywną i w uzasadnieniu podała, że nie widzi podstaw do zmiany opinii kierownika katedry. Komisja dodała, że skoro pracownik wykonywał obowiązki dydaktyczne i organizacyjne to także powinien wywiązywać się z działalności naukowej.

Uzupełnione postępowanie dowodowe wskazuje, że pozwana prawidłowo dokonała oceny okresowej z działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej powódki w 2015 roku i w 2016 roku. Pozwana w aktach wewnętrznych uregulowała zasady sporządzenia okresowej oceny nauczycieli akademickich. Obowiązkiem powódki było wypełnienie arkusza oceny okresowej nauczyciela akademickiego. Powódka dokonywała oceny punktowej swojej działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej w oparciu o wagę punktową parametru, tj. dla danej działalności pracownika była przypisana określona liczba punktów. Natomiast rada wydziału ustaliła, że powódka powinna była uzyskać co najmniej 25 punktów na rok, aby uzyskać okresową ocenę pozytywną w 2015 roku. Powódka uzyskała 25 punktów za dwa lata pracy (2013-2014) w 2015 roku. Kierownik katedry był zobligowany do wystawienia powódce oceny negatywnej, bowiem powódka nie uzyskała co najmniej 50 punktów. Kierownik katedry przeprowadził kolejną ocenę okresową pracy powódki w 2016 roku. Ocena obejmowała 2015 rok, tj. kolejny okres zatrudnienia następujący bezpośrednio po okresie ocenianym bezpośrednio. Powódka nie dokonała oceny punktowej swojej działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej i przedstawiła kierownikowi katedry niewypełniony arkusz. Takie zachowanie powódki wiązało się z koniecznością wystawienia przez kierownika katedry oceny negatywnej, bowiem powódka uzyskała 0 punktów. W takiej sytuacji komisja nie mogła uwzględnić odwołania.

Pozwana dokonała błędnej wykładni § 100 ust. 6 statutu i w tym zakresie zarzut naruszenia prawa materialnego okazał się chybiony. Ze wskazanej normy prawnej wynika, że odwołanie pracownika od oceny negatywnej rozpoznaje albo dziekan wydziału, albo powołana komisja. Z materiału dowodowego wynika, że dziekan wydziału prof. J. Ł. przekazał odwołanie powódki do rozpoznania przez komisję. W związku z tym dziekan wydziału nie był uprawniony do rozpatrzenia odwołania lub zatwierdzenia decyzji komisji.

Sąd I instancji błędnie przyjął, że komisja wadliwie rozpoznała odwołanie powódki, gdyż odbyła posiedzenie w niepełnym składzie. Regulacje wewnętrzne nie normują prac komisji. W ocenie Sądu Okręgowego komisja mogła rozpoznać odwołanie w niepełnym składzie. Z materiału dowodowego wynika, że członkowie komisji zostali powiadomieni o terminie posiedzenia. Nieobecność jednego członka komisji nie była przeszkodą do odbycia posiedzenia i podjęcia przez komisję decyzji. Uwadze nie może umknąć fakt, że prof. M. L., która była nieobecna na posiedzeniu komisji, zapoznała się z dokumentacją odwoławczą powódki i w rozmowie z prof. L. B. podała, że ocena kierownika katedry jest prawidłowa. Nadto, skoro powódka nie dokonała oceny swojej pracy, oddając niewypełniony arkusz oceny okresowej nauczyciela akademickiego, to odwołanie nie miało podstaw do jego uwzględnienia. Stan zdrowia powódki nie mógł być okolicznością wpływającą na ocenę jej pracy lub na odstąpienie od sporządzenia oceny okresowej. W związku z tym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. okazał się trafny, bowiem komisja nie pracowała wadliwie i mogła rozpoznać odwołanie w niepełnym składzie.

Powódka podnosi, że stan zdrowia uniemożliwił jej uzyskanie oceny pozytywnej i w związku z chorobą starała się o urlop dla poratowania zdrowia. Ten fakt nie ma wpływu na dokonanie oceny okresowej z działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej powódki. Zgodnie z art. 132 ust. 6 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym do okresu,

za który dokonywana jest ocena nie wlicza się okresu nieobecności w pracy wynikającej z przebywania na urlopie macierzyńskim, urlopie wychowawczym lub urlopie dla poratowania zdrowia oraz okresu służby wojskowej lub służby zastępczej. Powódka nie spełnia przesłanek z w/w normy prawnej. Dodatkowo, z wykazu absencji chorobowych wynika, że powódka w latach 2013-2014 nie korzystała ze zwolnień lekarskich; natomiast w 2015 roku przebywała przez 17 dni na zwolnieniu lekarskim. W okresach objętych ocenami okresowymi powódka świadczyła pracę na uczelni.

Prawidłowo Sąd I instancji uznał, że stosunek pracy powódki nie podlegał ochronie przewidzianej w art. 41 k.p. Należy pamiętać, że do stosunku pracy adiunkta, mianowanego na czas nieokreślony, nie ma zastosowanie zakaz wypowiedziania umowy o pracę w okresie usprawiedliwionej nieobecności w pracy – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2011 roku, w sprawie II PK 33/11, opublikowany w OSNP z 2012 roku, Nr 19-20, poz. 241. Sąd I instancji słusznie przyjął, że w przypadku powódki pozwana nie miała obowiązku wyczerpania trybu konsultacji związkowej (art. 38 k.p.) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2003 roku, w sprawie I PKN 114/03, niepublikowany. Pozwana, rozwiązując z powódką stosunek pracy, nie dopuściła się dyskryminacji pracownika. W postępowaniu sądowym nie wykazano, aby pozwana zatrudniała nauczyciela akademickiego skazanego prawomocnym wyrokiem.

Reasumując, postępowanie dowodowe wykazało, że pozwana prawidłowo rozwiązała z powódką stosunek pracy i w związku z tym nie zostały spełnione przesłanki zawarte w art. 45 k.p. w związku z art. 136 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Zatem na mocy art. 386 § 1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok w całości i oddalić powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.).

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (spr.) (-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia